

Bardissa de Foc

Joan Navarro

Lluna de terra

I

La tardor s'embosca a les cambres de les mansardes com una fugitiva, lluny de tot perill, alhora que el mirall s'emplena el rostre d'estels, cometes de cabells caragolats.

Les ciutats d'Europa veuen arribar dintre la boirassa les naus de folls. A Schleswig-Holstein, temps enrera, havien traçat ja el cercle sagrat, la bardissa de foc.

Una aranya defallia damunt un tapís de neu, terreny de la paraula, i vidres enllà els arbres del firal descobrien la seva vertadera geografia: uns caminois que com serpetes suraven al mig d'un gran desert de núvols.

L'aigua de les aixetes rosega les piques mil·lenàries, cossiols de falcons que han perdut els plànols dels cels.

Una remor de nous i panses s'enfila per les escales.

Qui té la paraula té l'espasa?

Les fruites de l'hivern ja feia temps morien damunt les taules embolcallades de tovalles tatuades de llunes i datileres.

Igun aprenent d'equilibrista, rovellant-se els astres, havia penjat de les palmeres la pell del cisellaire!

Al mig del bosc el tritó dóna l'últim crit del dia.

Una immensa platja mormola entre escumes.